

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Inden ministeren svarer, kunne jeg godt tænke mig, at ministeren tog noget andet med i sit svar, nemlig det, som hr. Søren Søndergaard var lidt inde på. Han sagde det ikke direkte, men som jeg hørte det mellem linjerne, er det, det egentlig handler om, at man får fjernet efterspørgslen, for i det øjeblik, hvor man får fjernet efterspørgslen, så er der heller ikke den store basis for at lave en produktion.

Hvad gør man rent faktisk i dag, og har man tænkt sig at gøre noget yderligere i fremtiden med hensyn til at fjerne efterspørgslen, og det vil sige ved hjælp af en eller anden form for behandling af dem, der ønsker at se på den slags materiale? Hvad gør man i dag, og hvad vil man gøre i fremtiden?

Lad mig så også spørge, om ikke det er korrekt, når vi taler om netop definitionen af besiddelse, at den definition kommer til at lægge sig meget, meget tæt op ad den definition, man bruger i lov om euforiserende stoffer, og at man i den forbindelse ikke har nogen problemer med at få fastslået, hvorvidt der har været den onde vilje, altså forsættet til at besidde tingene eller ikke at besidde tingene.

Helge Adam Møller (KF):

Kun et par korte bemærkninger.

Fru Annette Nordstrøm Hansen og hr. Søren Søndergaard var inde på det samme problem. Fru Annette Nordstrøm Hansen sagde noget med, at man ikke skal tro, at det bare er sådan, at kriminalitet kan hindres ved, at man kriminaliserer dette og hint. Hr. Søren Søndergaard spurgte, om det overhovedet hjælper at have en straf. Det er meget let for Folketinget at fastsætte nogle strafferammer, men tror vi så også, at det afholder folk fra at gøre det, som vi nu siger er forbudt eller kriminelt?

Jeg må indrømme, at jeg ikke rigtig kan følge den tankegang.

Jeg kan godt forstå den, men jeg tror ikke et sekund på den. Jeg tror helt klart, at det, at ting er kriminelle, det, at ting bliver straffet, afholder et ganske stort antal fra at gøre det, som de ellers ville have gjort.

Jeg erkender selvfølgelig også, at der er nogle, der alligevel bryder loven, men lad mig tage et par banale eksempler. Er der nogen, der drømmer om, hvis vi sagde, det var legitimt og ikke strafbart at begå checkfalsk, at der så ikke ville komme 10 eller 100 gange flere, der skrev falske check ud, hvis man ikke blev straffet?

Hvad med miljøsvineri? Hvis vi sagde om det, at vi stadig væk synes, det er forkert, men altså ikke strafbart, uanset hvad man laver af miljøsvineri, tror man så ikke også, at der ville være langt flere, der begik den slags ting?

Hvad med fartbøder på vores motorveje? Hvis man sagde, at I må ikke køre mere end 110 km/t, men om I kører 200 km/t, så koster det ikke en krone i bøde, er der så nogen, der virkelig tror på, at der ikke ville blive mindst 10 eller 20 gange så mange, der kørte for hurtigt?

Jo, selvfølgelig virker straf også afskrækkende og afholder derfor et antal mennesker fra at begå noget kriminelt, og det er jo også formålet.

Hr. Tom Behnke sagde, at vi ikke kan have tre definitioner på børnepornografisk materiale. Det er jeg helt enig i, og jeg mener, det er den afgørende svaghed her. Vi sætter os, som jeg sagde, mellem to stole, og som også nogle af ordførerne lagde op til, håber jeg, vi kan få en debat i Retsudvalget. Er det virkelig rigtigt, at vi kun tager skridtet halvt og stadig nøjes med at sige, at det er forbudt og strafbart at producere og sælge utugtigt materiale, men at det stadig er tilladt at at besidde det?

Hr. Bjørn Elmquist sagde, at det kunne være svært at skelne mellem tingene; men her gav hr. Tom Behnke et godt svar, som gik på, at det gør man i øjeblikket, at det ikke giver nogen problemer, og at man har gjort det i hvert fald i de sidste 10 år. Det er den rent juridiske skelnen; men hvis man selv vil afgøre, hvordan der skal skelnes, synes jeg, man skal sætte sig ned og tænke på sine egne børn og sige: Hvis det nu var mit barn, der medvirkede i den fotooptagelse eller videooptagelse eller var med på det billede, ville jeg så synes, at det ville være misbrug, og at det ville være skadeligt og nedværdigende for hende eller ham? Og hvis man finder, at det ville det være, er det så noget, som skal forbydes? Så enkelt og simpelt er det. Vi ved alle sammen godt, hvad vi vil udsætte vore egne børn for.

Nogle af de ting, der er nævnt i justitsministerens forslag, skal det stadig være strafbart at sælge, men ikke strafbart at købe. Jeg mener helt klart, det er ting, som ingen af os kunne drømme ville være godt for børnene, tværtimod.

Jeg ser frem til, at vi kan få en god debat og forhåbentlig også foretage nogle mindre justeringer af justitsministerens forslag, for så tror jeg, at det stort set vil være et enigt Folketing, der kan vedtage det.